

πυενεν· ἤρχισε καὶ πάλιν νὰ ἐνθυμῆται τὴν χεῖρα, τὸν πόδα, τὸν λευκὸν βραχίονα καὶ χίλλια ἄλλα. Οὕτως ἠράσθη ὁ Βαλεντίνος.

(*Ἀπολουθεῖ.*)

ALFRED DE MUSSET.

ΧΑΡΙΤΙΝΗ.

(*Ἀπόσπασμα ἀνεκδότου μυθιστορήματος.*)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β'.

Ὁ ἔρως ἐξευγενίζόμενος ὑπὸ τῆς Χριστιανικῆς θρησκείας.

Ἐπὶ πολλοὺς μῆνας οὔτε ὁ Πολύαινος ἤλθεν ὑπὸ τὴν σκιὰν τῆς καρυᾶς, οὔτε ἡ Χαριτίνη ἐξῆλθε τῆς σκῆτης τῆς· ἐκεῖνος ἐφοβεῖτο μὴ διαταράξῃ ἐπὶ πλεόν τὴν ἡσυχίαν τῆς μοναχῆς· αὐτὴ ἔτρεμε μὴ ἀμαρτήσῃ πρὸς τὸν Θεόν, εἰς τὰς ἐγκοσμίους ἀθλιότητας ἐπανερχομένη.

Τὴν 18 Σεπτεμβρίου ἡ Χαριτίνη ἔγραψε πρὸς τὸν Πολύαινον ταῦτα.

Ἐπιστολὴ Χαριτίνης.

Εἶδα τὸ πρόσωπόν σου φέρον τὸ σφράγισμα τῆς μετανοίας· ἤκουσα τὴν λαλιάν σου φέρουσαν τὰς φωνὰς τοῦ ἀγωνιῶντος.

Οὔτε μῖσος λοιπὸν ἔχω, οὔτε ὀργὴν κατὰ σοῦ· μάλιστα δὲ σκεπτομένη ὡς Χριστιανὴ, ἀποδίδω εἰς τὴν υπερβάλλουσαν εὐαισθησίαν μου τὴν αἰτίαν τῶν δυστυχημάτων μου καὶ οὐδόλως εἰς σέ. Ἀλλὰ καὶ εἰμὴ μετενόεις καὶ εἰ μὴ ἐθλίβου, καὶ ἔπταιες ἀληθῶς, ἐγὼ πάλιν σ' ἐσυγχώρουν· τελοῦσα τὰ δόγματα τοῦ εὐαγγελίου καὶ τοὺς ἐχθροὺς μου εὐσπλαγχνίζομαι σήμερον, καὶ πρὸς τοὺς κακοποιουντάς με φέρω ψυχὴν ἀγαθοποιόν.

Ἐνθυμοῦμαι μετὰ συγκινήσεως τὰς παιδικὰς ἡμῶν ἡμέρας· πλασθεῖς εἰς τὸ χυτήριον οὐχὶ τῶν κοινῶν ἀνθρώπων, ἀλλ' εἰς ἴδιον τύπον τοῦ Θεοῦ, ἔλαβες παρ' αὐτοῦ νοῦν ὑψιπετῆ, φαντασίαν πλαστοουργὸν καὶ ψυχὴν φλογεράν· ἀπὸ τὴν Αἴτην τῶν παθῶν τῆς νεότητος ἐκσφενδονισθεῖς, ὡς λίθος καίων ἐπεσες ἐπὶ τῆς στέγης μου. Ἄν ἡ στέγη μου ἠνάφθη, ἂν μέρος αὐτῆς ἐκάνη, οὔτε σὺ πταίεις, οὐτ' ἐγὼ εἰς σέ ἀποδίδω τὰ δυστυχήματά μου.

Ἄλλ' ἐκτὸς τούτου ἡμεῖς οἱ μονάζοντες καὶ μὴ ἐμπλεκόμενοι καθ' ἡμέραν εἰς τὰς τύρβας τοῦ κόσμου, ὀφείλομεν τὴν προσευχὴν ἡμῶν ὑπὲρ τῶν θλιβομένων καὶ ἀνησυχούντων εἰς τὴν κοινωνίαν.

Εἰς τὴν προσευχὴν μου λοιπὸν ἀναμείξω συχνά-

κις καὶ τὸ ἐπὶ δέκα ἐνιαυτοῦς ἠχῆσαν εἰς τὰ ὠτά μου καὶ εἰς τὴν καρδίαν μου ὄνομά σου.

Ἰδοὺ ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ καὶ σοῦ ἀνακαλυπτόμενα τὰ διὰ παντὸς ἀμετάτρεπτα αἰσθήματά μου.

Ὡ ἀλλοτε φίλε τῆς παιδικῆς ἡλικίας μου! μὴ σήμερον θλιβόμενος θλίβῃς με καὶ μὴ ταραττόμενος ταραττῇς με τὴν δυστυχίᾳ.

Λάβε τὴν ἡσυχίαν μου, λάβε τὴν εἰρήνην τῆς ψυχῆς μου ἣτις εἰς τὸν ἐπίγειον τοῦτον πλοῦν ἔχει φάρον τῆς τὴν θρησκείαν, ὅλην οὖσαν ὑψιπέτειαν, γαλήνην, ἀγαθότητα καὶ δικαιοσύνην.

Ὡς δύο ἀστέρες λάμποντες εἰς τὰ οὐράνια καὶ βλεπόμενοι μακρόθεν, διαμείνωμεν ἐκτέμποντες ἀφ' ἡμῶν τὸ φῶς τοῦ Θεοῦ, δι' ἐκεῖνον λάμποντες καὶ εἰς ἐκείνου τοὺς πόδας ἐπαναφέροντες τὰς ἀκτῖνας ἡμῶν.

Οὐδὲν ἀγιώτερον, οὐδὲν ὑψιπετέστερον τοῦ τοιούτου πνευματικοῦ ἔρωτος δύο ψυχῶν αἵτινες παρήτησαν τὴν γῆν καὶ εἰς τὸν οὐρανὸν περιίπτανται, ἀγνὰ πνεύματα μετὰ τῶν ἀγνῶν ἀγγέλων.

Τοιοῦτος ἔρις οὐράνιος ὑπῆρχε μέχρι τοῦδε ἄγνωστος εἰς τὴν γῆν, καὶ τοιοῦτος ἔρως οὔτε ζηλοτυπίαν ἔχει, οὔτε ὀργὰς, οὔτε μίσην.

Μετ' αὐτοῦ τοῦ ἀγνοῦ ἔρωτος ἡ Ἐδέμ ἐπανέρχεται εἰς τὴν γῆν, καὶ ἡ ἐξ αὐτοῦ μακαριότης οὐδέποτε κόρον ἔχει.

Οὐδόλως λοιπὸν ἡ μοναχὴ ἐγὼ σὲ προτρέπω νὰ παραιτήσῃς τὸ πρὸς ἐμέ συμπάθος αἰσθημά σου, ἀλλὰ σὲ προτρέπω νὰ ἐξαγιάσῃς καὶ ἀνυψώσῃς αὐτό· σύζυγοι χρηματίσαντες εἰς τὴν γῆν παραιτήσωμεν εἰς τὴν γῆν τὸν ζυγὸν τῶν σωμάτων καὶ τῶν παθῶν, καὶ γίνωμεν αἰθέρια πνεύματα συναγαγόμενα εἰς τὸν οὐρανὸν καὶ συλλατρεύοντα ἐκεῖ τὸν Θεόν.

Ὅταν ὁ ἥλιος καθ' ἡμέραν ἀνατέλλῃ, μένωμεν ἡμεῖς, καὶ τοι μακρὰν ὁ εἰς τοῦ ἄλλου, ἐνώπιον τοῦ νοεροῦ ἡλίου ἀκίνητοι καὶ προσευχόμενοι ὁ εἰς ὑπὲρ τοῦ ἄλλου.

Ὅταν ἡ σελήνη ἐξέρχεται εἰς τὸν οὐρανὸν, καὶ τοι μακρὰν ὁ εἰς τοῦ ἄλλου ὄντες, μένωμεν ἡμεῖς συνενοῦντες τὰ γήινα βλέμματα ἡμῶν περὶ τὸν λευκὸν δίσκον ἐκείνης, καὶ εἰς αὐτὸν ἐμβλεπόμενοι.

Οἱ ἀστέρες ἔσονται εἰς ἐμέ ἀγαπητότεροι, ὅταν ὀραθῶσι καὶ ἀπὸ σέ.

Τοιοῦτον πνευματικὸν ἔρωτα ἴσως ὁ Θεὸς ἐπιτρέπει, ὡς μὴ ἐγκλείοντα οὐδὲν σωματικὸν πάθος, καὶ ὡς μὴ ἀποτρέποντα τὴν ψυχὴν ἀπὸ τῆς πρὸς αὐτὸν ἀφοσιώσεώς της.

Κατὰ τὰς πρώτας ἡμέρας τῆς πλάσεως ὁ Θεὸς

ἐπέτρεπεν εἰς τοὺς Ἀγγέλους τὸν πνευματικὸν ἔρωτα μετὰ τῶν ὡραίων παρθένων τῆς γῆς, καὶ πολλοὶ ἄγγελοι ἔχοντες τὴν ἐφθον ὡραιότητα τῶν ἀνθρώπων καὶ τὴν ἁγίαν αἴγλην τῶν οὐρανίων πνευμάτων, συνωμίλουν μετὰ τῶν καλλισφύρων καὶ ῥοδοπροσώπων γυναικῶν τῆς γῆς περὶ τοῦ Θεοῦ καὶ περὶ τῆς καινῆς καὶ στυλθούσης ἔτι δημιουργίας του.

Οἱ ἄγγελοι αὐτοὶ εὐτυχεῖς ἦσαν; αἱ γυναῖκες αὐταὶ ἦσαν εὐδαίμονες; ὦ! κατανόησον ὦ φίλε! ὅτι τὴν εὐτυχίαν ἀποτελοῦσιν ἡ ἁρμονία δύο ψυχῶν, καὶ τῶν δύο αὐτῶν ψυχῶν ἡ μελέτη περὶ τοῦ Θεοῦ, περὶ τῆς πλαστοουργίας καὶ περὶ τῶν ἠθικῶν νόμων οἵτινες διέπουσιν αὐτήν.

Ἡ Μοναχὴ Χαριτίνη.

Ἀπόκρισις Πολυαίνου.

Ἐλαβον τὴν ἐπιστολήν σου καὶ πρὶν τὴν ἀναγνώσω κατησπάσθην χαρακτῆρας γνωστούς, καὶ τὰ χεῖλή μου ἔτρεμον ὅτε τὴν κατησπάζοντο.

Ἐβαλα τὴν χεῖρά μου εἰς τὴν καρδίαν μὴ καθεξω τοὺς παλμούς της· τόσοι αὐτὴ ἔπαλλεν ἐκ τοῦ φόβου τῶν εἰς τὴν ἐπιστολήν σου γραφομένων.

Ἡ ὁρασίς μου ἐσθύσθη κατὰ τὴν ἀνάγνωσιν τῶν πρώτων λέξεων, καὶ ἠναγκάσθην εἰς τὴν παραίτησιν τῆς ἀναγνώσεως.

Σὺ, ὦ ἁγία γυνή, ἔγραψας πρὸς ἐμέ; ... εἶπες εἰς τὸν πνευματικόν σου Ἀκάκιον ἵνα θέσῃ τὴν ἐπιστολήν σου αὐτὴν εἰς τὰ νεκρά μου στήθη ὅταν μετ' ὀλίγον εἰς τὸ κοιμητήριον τῆς μονῆς σου φέρῃ τὸ λείψανόν μου.

Ἡ ἐπιστολή σου δεικνύει τὴν μεταξὺ τῶν δύο ἡμῶν διαφορὰν τῶν ψυχῶν· σὺ ἀνέβης τὰ οὐράνια καὶ εἰς τὴν ἄβυσσον ἐγὼ ἔρπω. Ἡ πρὸς ἐμέ συγχώρησις σου ἔχει τι θεῖον, καὶ οὐδὲν αὐτῆς τῆς ἐγκοσμίου ἀγάπης, ἥτις ἐλαττοῦται, παύει, ἀναγεννᾶται καὶ παύει πάλιν.

Καθὼς εἰς τὴν γῆν οὐσα με ἀνεβίβαζες εἰς τὸν οὐρανὸν διὰ τῆς θεᾶς σου, σήμερον εἰς τὰ πρόθυρα τοῦ οὐρανοῦ ἀναβάσα, ζητεῖς διὰ τῆς ἐπιστολῆς σου ἵνα μ' ἐξάξῃς ἀπὸ τοῦ σκοτεινοῦ ἄδου καὶ εἰς τὸ Θεοῦ ἵνα με φέρῃς τὴν παρουσίαν.

Γένοιτο, φίλη μου!

Ἄλλ' αἰσθάνομαι τὴν χεῖρα τοῦ θανάτου ἔλκουσάν με πρὸς τὸν τάφον, καὶ τὴν χεῖρα τῆς ἀμαρτίας ἔλκουσάν με πρὸς τὸν Ἄδην.

Οὔτε ζωῆς ἔχω δυάμεις μακρὰν σοῦ, καὶ εἰς μάτην παλαίω μετὰ τῶν πρὸς σέ φλογερῶν αἰσθημάτων μου, οὔτε ἡ ψυχὴ μου ἐξαγιασθῇ ἀρκούν-

τως ὅπως καταστῇ δοχεῖον καθαρὸν τῆς Χριστιανικῆς πίστεως ἥτις πλησίον σου με ἀναβιβάζει.

Αἰσθάνομαι ὅμως αἰσθημά τι σύμμικτον ἡδονῆς καὶ ἀλγηδόνος, εὐφροσύνης καὶ θλίψεως, ἐλπίδος καὶ ἀπελπισίας, φέρον ἐν ἑαυτῷ τὴν ζωὴν καὶ τὸν θάνατον, καὶ οὐδεὶς νομίζω τῶν μέχρι τοῦδε εἰς τὸν βίον ἐλθόντων ἀνθρώπων ἐγεύθη τοιαύτην πάντη νέαν καὶ καινοφανῆ μακαριότητα... ἡ φωνὴ σου δ' ἐν μέσῳ τῆς ἀσθενείας μου καὶ τῆς τέρψεώς μου ἀκούεται ὡς φωνὴ ἀγγέλου ἐρχομένη πρὸς θραῦσιν τῶν ἀλύσεων τῆς ἐφημέρου ζωῆς μου καὶ ἀνάβασίν μου εἰς τὰ οὐράνια.

Γένοιτο, φίλη μου! ἐλθέτω ἡ τελευταία ὥρα μου.

Ὅτε σὲ εἶδε τις ἀπὸ τῶν παιδικῶν σου χρόνων, ὅτε πλησίον τοῦ κελαρύζοντος ῥύακος καὶ τῶν κελαδημάτων τῆς ἀηδόνος ἤκουσέ τις τὴν φωνήν σου, ὅτε ἡσπάσθη τις τὰ βήματά σου νεάνιδος περιπατούσης, ὅτε μετὰ σοῦ ἐχαιρέτισέ τις τὸν οὐρανὸν, τὴν θάλασσαν καὶ τὰς ὡραιότερας ἀγροτικὰς θέσεις, καὶ μετὰ σοῦ περὶ τῆς φύσεως καὶ περὶ τοῦ παντός καὶ περὶ τοῦ δημιουργοῦ συνωμίλησέ τις, ὅτε εἰς ἐν ποτήριον ἀναμίξας τις πάντα τὰ γλυκύτερα ποτὰ, καὶ ἀπ' αὐτῶν συγκεράσας τὸ νέκταρ τῆς ζωῆς ἀπερρόφησεν αὐτὸ σύμπαν, τότε πλέον τότε τί μένει ποθητὸν εἰς τὴν γῆν;

Ἐπεθύμουν ὅμως πρὶν ἀποπνεύσω ἵνα σὲ ἰδῶ· ἔχω χεῖμαρρόν δακρύων ἐγκρατουμένων εἰς τοὺς ὀφθαλμούς μου, καὶ ὅταν αὐτὸς εἰς τοὺς πόδας σου χυθῇ, ἴσως ἡ κρίσις ἐπέλθῃ τῆς ἀσθενείας μου· ἴσως ὁ νοῦς μου παύσῃ σαλευόμενος· ἴσως ἡ κατακαίουσά με πυρκαϊὰ σβεσθῇ ἐπὶ τέλους.

Ὅταν ἡ τελευταία ἡμέρα τῶν καταδίκων ἔλθῃ, τότε εἰς αὐτοὺς λύονται τὰ δεσμὰ τῶν ποδῶν καὶ δίδεται εἰς αὐτοὺς ἡ πνοὴ ἐλευθέρᾳ τῆς ἐπιγείου αὔρας. Τὴν χάριν αὐτὴν τῶν καταδίκων ἐξαιτοῦμαι ἀπὸ σέ καὶ ἀπὸ τὸν ἀγαθὸν Θεόν σου.

Ὅταν ἔλθῃς ὑπὸ τὴν καρυὰν μου πατοῦσα τὰ συσσωρευμένα κατὰ γῆς ὠχρὰ φύλλα τοῦ φθινοπώρου, καταλόγισέ με ὡς ἐν τούτων, τὸν ἀσθενῆ καὶ τὸν ἀγωνιῶντα ἐμέ.

Μὴ μ' ἐκλαμβάνῃς ἀντίπαλον τοῦ Θεοῦ σου καὶ με φεύγῃς... ὁ νοῦς μου ἐσαλεύθη, ἡ ψυχὴ μου με ἄφησε καὶ τὸ σῶμά μου κατελύθη· μὴ μ' ἐγκαταλίπῃς, σὲ ὁμνῶ, εἰς τὴν ἔρημον αὐτὴν εἰς ἣν προσέφυγον ἀναζητῶν σε.

Πολύαινος ὁ ἐρημίτης.

ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ ΣΟΥΤΣΟΣ.